

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Michaely Bejčkové a Ladislava Derky v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, čj. 1987/DS/2015, JID: 75724/2015/KUUK/Bre, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, čj. 75 A 16/2015-58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Příkazem Magistrátu města Teplice ze dne 14. 11. 2014 byl žalobce shledán vinným ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupku se dopustil tím, že dne 4. 8. 2014 v obci Srbice překročil nejvyšší povolenou rychlost minimálně o 31 km/h. Za toto porušení uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Magistrát tedy pokračoval v řízení o přestupku a zaslal žalobci předvolání k ústnímu jednání, na něž se po uplynutí desetidenní lhůty ode dne, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, uplatnila fikce doručení. Předvolání však do schránky vhozeno nebylo. Jednání se nakonec konalo bez osobní účasti žalobce. Magistrát na základě

provedených důkazů vydal dne 9. 1. 2015 rozhodnutí, v němž konstatoval vinu žalobce za spáchaný přestupek a uložil mu pokutu a náhradu nákladů řízení v již zmíněné výši.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal mj. nezákonný postup magistrátu při doručování předvolání k ústnímu jednání, které mu nebylo vhozeno do schránky. Žalovaný o odvolání rozhodl v souladu s rozsudkem NSS ze dne 9. 10. 2014, čj. 4 As 158/2014-25, tak, že fikce doručení platí i v případě nevhození písemnosti po uplynutí úložní doby do schránky adresáta. Magistrát proto podle něj při doručování nepochybil a žalovaný odvolání zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u krajského soudu. Krajský soud se neztotožnil se závěrem žalovaného a odkázal na rozhodnutí některých senátů NSS, podle nichž vhození písemnosti do schránky znamenalo nezbytný předpoklad účinnosti fikce doručení. Rozsudkem ze dne 22. 12. 2016 proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný však tento rozsudek napadl kasační stížností. Upozornil v ní na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014-41, který sjednotil pohled na tuto problematiku, a to tak, že vhození uložené písemnosti do schránky není podmínkou pro uplatnění fikce doručení. Desátý senát NSS s ohledem na závěr rozšířeného senátu rozsudek krajského soudu zrušil svým rozsudkem ze dne 13. 4. 2017 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud věc znovu posoudil a žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2017. Podle něj žalovaný nepochybil při doručování předvolání a ve věci též proběhlo řádné dokazování. Krajský soud shledal nedůvodnou námitku, že žalovaný chyboval, protože neprovedl výslech zasahujícího policisty. Žalobce totiž neuvedl skutečnosti, které měly být výslechem policisty objasněny.

II. Kasační stížnost žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Shledal rozsudek krajského soudu nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel rovněž namítá vady správního řízení spočívající v tom, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil otázku řádného doručení předvolání k ústnímu jednání. Domnívá se, že z důvodu nevhození písemnosti do schránky po uplynutí desetidenní úložní lhůty nemohlo být řádně doručeno fikcí. Tento svůj názor podpořil závěry rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-83. Stěžovatel naopak nesouhlasí s názorem rozšířeného senátu, z něhož vychází i napadený rozsudek krajského soudu. Nadto v kasační stížnosti uvádí, že se rozsudek rozšířeného senátu na jeho věc neuplatní, jelikož ke změně judikatury došlo až poté, co mu bylo takto sporně doručeno. Proto se domnívá, že se v tomto případě musí uplatnit právní předpisy i judikatura účinná v době doručování předvolání.

[7] Stěžovatel dále spatřuje vady řízení v tom, že magistrát v řízení o přestupku neprovedl dokazování výslechem zasahujícího policisty, kvůli čemuž nebyl řádně zjištěn

skutkový stav. Stěžovatel tuto námitku podložil rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-15, podle kterého úřední záznam (z něhož magistrát v řízení o přestupku vycházel) nelze považovat za důkazní prostředek, ale pouze za předběžnou informaci.

[8] V neposlední řadě stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který se nedostatečně vypořádal s výše uvedenými námitkami. Proto stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Soud se zabýval namítanými vadami správního řízení. K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná ustanovení správního řádu. Podle § 3 správního řádu musí správní orgán postupovat zpravidla tak, aby zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Za tímto účelem hodnotí důkazy a přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

[11] Z rozhodnutí NSS uvedeného stěžovatelem skutečně vyplývá, že úřední záznam sám o sobě nelze považovat za důkazní prostředek. V této věci však magistrát v rámci správního řízení zjistil skutkový stav nejen z úředního záznamu, ale především ze záznamu o přestupku, jehož součástí byla fotodokumentace a záznam z radaru, a oznámení o přestupku ze dne 4. 8. 2014. Z těchto i dalších dokumentů plyne, že stěžovatel spáchal přestupek překročením nejvyšší povolené rychlosti. Sám stěžovatel přitom nenamítá žádnou konkrétní skutečnost, která je rozporná a která měla být lépe prokázána. Jelikož se na řízení o přestupku nevztahuje koncentrace řízení, zabývali se žalovaný i krajský soud námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přestože ji stěžovatel uplatnil až v odvolání. Pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu však neshledal ani žalovaný ani krajský soud. Ani NSS nesouhlasí se stěžovatelem, že magistrát byl povinen pro řádné zjištění skutkového stavu vyslechnout zasahujícího policistu (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35, nebo ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 As 50/2015-38). Soud je přesvědčen, že i bez výslechu zasahujícího policisty byl skutkový stav zjištěn dostatečně.

[12] NSS také posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Soud nesouhlasí se stěžovatelem, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami v odvolání. Žalovaný ve svém rozhodnutí sdělil stěžovateli, proč se domnívá, že mu bylo předvolání k ústnímu jednání řádně doručeno fikcí. Stěžovatel totiž podle žalovaného neprokázal okolnosti, které by jej opravňovaly požádat o prominutí zmeškání úkonu, a odvrátit tak účinky fikce doručení. Rovněž uvedl, z jakých podkladů vycházel při zjištění skutkového stavu a proč se mu takové zjištění jeví jako dostatečné. Žalovaný se vypořádal i s námitkou, že se stěžovatel neměl možnost seznámit s obsahem spisu. Upozornil stěžovatele na možnost nahlédnout do spisu podle správního řádu, které však stěžovatel nevyužil. Rozhodnutí žalovaného proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[13] V poslední námitce se stěžovatel věnoval otázce fiktivního doručení zásilky, kterou byl předvolán k jednání; tato námitka však není přípustná. Otázkou fikce doručení (a jen jí) se krajský soud zabýval už ve svém rozsudku ze dne 22. 12. 2016, který byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem NSS ze dne 13. 4. 2017 právě pro nesprávné právní posouzení této otázky. Stěžovatel nenamítá, že by se snad krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku ze dne 27. 9. 2017 neřídil závazným názorem NSS (pouze tehdy by mohla být přípustná kasační námitka týkající se fikce doručení) – naopak krajskému soudu vytýká, že postupoval v souladu s názorem NSS, a zpochybňuje právní názor rozšířeného senátu, na němž byl založen rušící rozsudek NSS, poukazem na disentní stanovisko člena senátu. Právě takové neúčelné polemice brání § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který označuje za nepřípustnou kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel v této kasační stížnost vznesl i námitky projednatelné; nepřípustná proto není kasační stížnost jako celek, ale jen tato jedna námitka.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu